

Knjigomoljsko

Solzo čutim na licih. Ne zavem se, da me je stavek v knjigi znova pretresel in me opomnil. Na malenkosti, na spoštovanje, na tisto, kar je najbolj pomembno. Imej rad in spoštuj sočloveka. Ob tebi. Brez tebe. Samo jaz. Življenje moraš živeti in se zahvaliti vsem, ki te obdajajo.

Vsaka knjiga mi je ogromno dala. Ali sem spoznala nekaj o sebi ali o drugih ali me je vrnila v preteklost ali mi dala upanje v sedanjosti ali željo za prihodnost.

Danielle Steel. V vseh svojih izdajah. Od Draguljev do Sester. Ne moreš pozabiti vseh teh krajev in teh sester, ki stopijo skupaj.

Vsak korak proti moji knjižnici je vedno nov zmenek na slepo. In slovo. Kot da bi se vedno znova na novo zaljubil. Ne vem, kaj bi brez svoje knjižnice. Verjetno bi bila oropana številnih sanj, številnih misli, številnih spoznanj in predvsem revna v srcu.

Nicholas Sparks. Od Poroke do Beležnice. Vse knjige so boljša zgodba kot filmska uprizoritev. Še stokrat bi ga brala, še stokrat bi knjigi dala vse svoje najljubše in najbolj skrite točke budnih jutur.

Ni denarja na svetu, s katerim bi želela kupiti vse knjige, ki jih obožujem. A vem, da je moja članarina moja najljubša naložba za moje srce.

John Grisham. Nedolžen si, dokler ti ni krivda dokazana. Pa si res? In ali po njegovih knjigah še verjamemo v pravosodni sistem sveta?

Daje mi upanje, ne pusti mi spati, pozabim včasih na obrok hrane ali po več ur ne dvigujem telefona ali vklopim računalnika.

Stara dobra zbirka Pet prijateljev, kasneje pa moj najljubši med junaki. Harry Potter. No, malo sem se zlagala. Njegov najboljši prijatelj. Najbolj simpatični rdečelasec. Ron.

Mariborska knjižnica je kraj, kjer se srečam z znanjem, s kakšnim nogometnim komentarjem, nauči me tudi kakšne rime, da ne pozabim na spomine. Maribor Šampion. Ni predaje, ko ti pojemo. Mi skupaj eno smo. Ne samo nogometno. Tudi po sledih knjižnice. Hvaležna sem. Vsak dan. Za vsako črko, za vsako obrnjeno stran, za vsako misel, za vsako idejo. Hvaležna, ker nekje med koraki in pultom najdemo skupen pisk... vrnjena... ali izposojena.

Samantha Young. Vse njene ulice. Vse njene noči in njeni junaki. Nikoli se jih ne bom naveličala.

Po več ur sedim doma in polnim spisek knjig, ki me bodo počakale tam, kamor se vrnejo. Domov. Prvič. Še dobro, da je bilo večkrat Prvič. Ker bi lahko naredila Toddova še drugič. Pa tretjič. Nikoli ne bi nehala.

Včasih se sprašujem, kje bom našla ves ta čas, da bomo skupaj. Da se bomo z zvokom listja pogovarjale o tem, kaj vse mi morajo povedati. Me ustavile in mi rekle, da je to moj čas. Za moje srce, da se napolni, da se odklopi, da se zahvali in da gre za svojimi sanjami.

Biografije. Roger. Rafa. Milena. Boris. Peter. Čaka me Michelle. Vedno je fajn odpreti Zlatana. In čakati na novega. Zlatana.

Nešteto ur smeha, solz in prebedenih noči. Nešteto iskanj in nešteto gledanj v izložbe..., da jih najdem, da jih primem v roke in da so kmalu v srcu in duši.

Čudo. Julian. Charlotte.

Vedno si rečem..., to bom brala pa kak dan več, da se ne poslovim prehitro, kot sem se od svoje najljubše junakinje Louise Clark. Potem pa je konec in brskam nazaj in iščem kak najljubši stavek, kakšno misel, da mi prehitro ne zbeži in jo najdejo novi, srečni bralci. Kot tisti stavek v Poroki od Sparksa, ki mi je tako ljub, da ga imam na naslovnici svojega bloga. »Smešno, ampak ali si kdaj opazil, da bolj ko je nekaj posebno, bolj ljudje jemljejo za samoumevno? Tako je, kot bi mislili, da se ne bo nikoli spremenilo.«

Zato bom jutri spet šla tistih nekaj korakov, ki jih je že nekaj let več, a je pot še zmeraj prijetna. Šla tisto pot. Mogoče z avtobusom, mogoče peš, morda s kolesom, a če bom res lena, bom vzela avtomobil. Da me pripelje. Do nje. Da se znova srečava, si pomahava, se pozdraviva in jih zamenjava. Ker čas gre naprej in z njimi nove ljubezni, nove zgodbe, nove prigode, nove solze. Pakl robčkov je že odprt, brez Palome ne bi šlo.

Pogovoriti se morava o Kevinu. Ko knjigo bereš po »obrokih.« Ker ne dojameš. Ker te šokira. Ker še tako gostobesedni osebi, kot sem jaz, zmanjka zraka in odgovor na koncu. Zakaj?

In tu se zgodba ne konča..., čas je, da jo povem vsem, ki me želijo poslušati. In vedo, da me bodo morali poslušati še nekaj dni.

Kot recimo Nicka Vujičića. Ki vedno izbere prave besede, ki pridejo s pravega mesta. Se te dotaknejo in te spremljajo. Verjame v čudež in čevlji so pripravljeni. Vsak bi moral imeti en par takšnih čudežnih čevljev, da bi razumel svet, kot svet ne razume njega.

Ker življenje so zgodbe in zgodbe se nikoli ne končajo.

Ker ima Leto spoznanj svoje nadaljevanje, kot ga je imela Bogatašinja, kot so ga imeli vsi odtenki.

Naj jih pišejo mirni prsti, srečne oči in zaljubljeno srce. Do naslednjega obiska, ko ti draga moja najljubša knjižnica, ki ti tako privoščim bolj hladne prostore, varne stene in večje police. In vse najboljše za sedemdeset let. Naj nova leta prinesejo več izpolnjenih obljub, na tone novih besed in korakov srečnih bralcev, ki v sebi nosijo to krasno zgodbo. Knjigomoljsko.

Po vseh neurjih, deževjih, po slabih dnevih, po snegu in toči slej ko prej vidimo mavrico. Vidimo tiste lepe plati zgodb, ki jih piše življenje.

Moški, ki ni poklical. P.s. Ljubim te, Živa ali čudovita polomija. En dan. Enajst minut. Alkimist.

In ko sem želela, da bi pozabila, se do solz nasmejala, sem vedela, kje mi je mesto. Dnevnik Hiacinte Novak. V življenju se nisem nikoli tako presmejala in solze so mi tekale, ko sem občudovala vse nezgode glavne junakinje. Mogoče zato, ker sem bila prepričana, da sem nerodna in štorasta na svetu samo jaz. In potem mi je zlezla pod kožo. In dokazala, da je lahko ljubezen kljub temu tako zelo simpatična.

Pogled nazaj. Vsi tako unikatni. Vsi tako posebni. Na stotine jih je. Tako daleč, a tako blizu. Nekje slišim njihove glasove, nekje v daljavi se spominjam njihovih imen. Kot življenje počasi pozablja obraze, imena. Tako knjige ostanejo hvaležen spomin na skrita in tiha doživetja. Plaže, gorovja, veliki ovinki, majhni avtomobili, uničene zavore. Velike in bogate hiše, polne opreme nepredstavljive vrednosti, soseščine z borbo po preživetju.

Osebe, ki so živele, da so preživele in zaživele. In osebe, ki so se rešile. 3096 dni. Soba.

Življenje ni zmeraj usoda. Življenje je včasih napačen korak. Brez obsodbe in sodbe. Je pogum in moč, ko misliš, da ničesar več ne zmoreš. Ko misliš, da je tvoj čas končan. Šele takrat se zaveš, da v sebi premoreš veliko več kot le strah in občutek nemoči.

Skozi leta sem nehala verjeti v pravljice in sem postala realist. Skozi leta nimam več peska v očeh in oči nimajo več dioptrije. Človek začne ločiti, kaj pomeni ljubezen, in jo loči od zaljubljenosti in utvar, ki jih ni.

Zato mi za konec ostane moja najljubša. Ki jo bom zmeraj rada prijela v roke. In ni Mojca Pokrajculja. Ni večno ljuba Muca Copatarica ali večno prikupen Piki Jakob. Do nje je ljubezen posebna in edinstvena.

Pepelka. Vsi slej ko prej najdemo svoj izgubljeni čevelj. In najdemo novo upanje. Pogledati moramo okoli, odpreti platnice ali se zazreti v svoje srce. Včasih je nevarno, včasih pojma nima, a samo ono zares... ve.

Mojca Pepelnik